

[Pelle Voigt]

skubbet over på sig, selv skal løse alle problemerne, og at folk, der bor langt bedre og langt billigere på samme antal kvadratmeter, folk, der bor i ejerboliger, folk, der ikke solidarisk delagtiggøres i disse vanskeligheder, aldrig økonomisk skal bidrage til løsningen af de store sociale problemer. Man beder igen og igen den almennyttige boligsektor om at hive sig selv op ved håret, samtidig med at man fylder større og større sociale problemer ind i den.

Vi er enige i, at disse midler skal tilvejebringes, men vi er meget interesserede i at få belyst, om det virkelig kan være rigtigt, at løsning af disse sociale, samfundsmæssige problemer udelukkende skal betales af lejerne i den almennyttige sektor, der i forvejen efter vores opfattelse betaler aldeles rigelige huslejer.

Vi kan i øvrigt sige, at vi ikke har spor imod – oven i købet kan synes, det er en god idé – at man udvider mulighederne for, at kommunerne kan anvise boliger i det almennyttige byggeri. Det er også her vigtigt, at man ikke for at løse problemerne kommer til at forøge det sociale pres på de almennyttige byggerier så meget, at man genskaber og forstærker de problemer, man foregiver at ville løse. Det er vores hovedopfattelse, at det meget, meget høje huslejeniveau, som bl.a. på grund af denne politik efterhånden er blevet tvunget frem i den almennyttige sektor, på længere sigt er fuldstændig uholdbart. Derfor stiller vi os skeptiske over for det socialt holdbare og rimelige i, at man lader tvangs-betalingerne fortsætte.

Estrup (RV):

Dette forslag er en meget direkte følge af nogle forskrækkelser, vi har fået nogle gange, og som også, bør det tilføjes, den almennyttige sektor har fået. Den seneste forskrækkelse var det, som er blevet kaldt det samspilsramte byggeri, og den omprioriteringsløsning, vi måtte lave i 1985.

Det førte som bekendt til nedsættelsen af John Winther-udvalget. Den skepsis, som dengang i et vist omfang fulgte udvalgets nedsættelse, synes jeg udvalget selv klart har tilbagevist med en god og lodig rapport med nogle foranstaltninger, som meget hurtigt kan udmøntes i lovgivning. Det synes jeg er positivt, og det viser en holdning i Boligmi-

nisteriet, som jeg gerne vil påskønne, og som jeg fornemmer måske er et sporskifte i og med, at man nu tager hul på at planlægge langsigtet. Det synes jeg er en meget god og positiv ting, som vil kunne spare Folketinget for en række hasteindgreb og uforudsete problemer.

Jeg tænker i den forbindelse på det udvalg, som jeg har forstået boligministeren nu har nedsat, og som mere generelt og overordnet skal se på en række problemer i boligsektoren og spørgsmålet om boligbehov og demografiske forhold.

Det synes jeg er en god udvikling. Jeg vil godt i den forbindelse spørge boligministeren, om der ligger mere planlægningsmæssigt i bemærkningerne til forslaget om, at man i forbindelse med de 4-årige rullende planer har tænkt sig at tage en række hensyn af geografisk og beskæftigelsesmæssig og anden karakter end det, man umiddelbart kan læse ud af lovforslaget og af John Winther-udvalgets rapport, om man også her allerede har tænkt sig at trække på indledende ting i det nye udvalgsarbejde, eller hvad der mere ligger i bemærkningerne.

Om selve forslagene kan jeg sige, at jeg synes, de rummer den fundamentalt rigtige betragtning, at når Folketinget bevilger støtte til et større boligområde, som det almennyttige byggeri jo er, så må det også være sådan, at dette bør kunne hvile i sig selv, og at vi ikke skal i gang med efterfølgende at reparere på skader. Det er en god udgangsposition at have det som forudsætning.

Men dermed er selvfølgelig ikke sagt, at vi ikke skal lave sammenlignende analyser af, hvordan støtten fordeles inden for boligsektoren. Det synes jeg Folketinget bør gøre, ikke mindst af, hvordan støtten er fordelt mellem det direkte støttede boligbyggeri og de mere indirekte subsidier til ejerboligerne. Fundamentalt kan jeg tilslutte mig betragtningen om, at sektoren bør hvile i sig selv. Ud fra den betragtning kan jeg også på Det Radikale Venstres vegne give tilslutning til den løsning, der er peget på her, med en landsdispositionsfond. Det finder vi er en rigtig fremgangsmåde.

De øvrige forslag forekommer os fornuftige, og vi kan derfor give tilsagn om et positivt udvalgsarbejde.

Birgith Mogensen (CD):